

המשורר בפעולה: חושבים!

לאורכם ולרוחכם בניאופים עליונים ואור-גיות משיבות-נפש. ובכן, צר לי שאיאלץ לקלקל לאלה את אשלותיהם. אבל טוב, אני מרגישה שמרוב להיטות לשתף אותכם בחוויותי המיניות, אני מקדימה מאוחר למוקדם, מה שנוגד מאוד את האופי הייקי שלי.

אז בואו נחזור כללה הצעירה, המתפקחת מהזיות הכלולות שלה ומתייצבת מול החיים האפורים והאכזריים. האגדה של חיי בוהמה סוערים במחיצתו של המשורר התנדפה מהר מאוד. מצאתי את עצמי בתוך מערך מאורגן ומסודר בו הגבר הוא השולט היחיד בכיפה ואילו האשה היא יצור שמותר לו לחשוף רק את תכונות הצייתנות, המשמעת, והמסירות. מלבד זאת מותר לה להיות גם יפה ומנומסת. שבתות פה ושם, ומרידות קטנות מצד האשה, יכולות גם כן לבוא בחשבון בתנאים מסויימים.

בעלי ואלופי טרח להסביר לי אחרי ההתונה מה שלא עשה לפניו: שכאשתו חשוב ביותר שאגלה גמישות. למשל, שלא יעלה בדעתי אפילו לציין כאשר הוא מחליט לעזוב את הבית מבלי לומר שלום ומבלי לציין את יעדו. פשוט, הייתי חייבת לאפשר לו להמשיך בטכניקה של "IN-OUT", לפי הגדרתו המנוסחת של תמציתיות כה יעילה. "אם אני עולה ל- מעלה, לסטודיו שלי, או יוצא להתבודד על חוף הים, אז זה בפשטות ענייני הבל-בדי ואת צריכה לעסוק בעיסוקיך ולא להתערב", היה אבידן מורה לי דעת. או, שלא תחשבו שהוא היה מנוכר כזה וגועלי. להיפך. כל בוקר, למשל, כשהיינו מתעוררים בסביבות הצהריים, הוא היה די אדיב כדי לשאול אותי לשלומי ול- החליף עימי מספר מילים אחדות ובלתי מחייבות. בהזדמנות זאת היה עושה כמיטב יכולתו כדי לחמם את האווירה, ליצור מתח חשמלי בינינו ולעורר את סף המררי בה. וכל זאת כדי שאוכל להגיע בקלות ובמהירות לשלב הראשון של הסיטואציה המופלאה הנקראת "התנתקות".

פולחן העלומים

אני מצטערת שבמקום להתעסק בענייני המיניים אני מוצאת את עצמי מנסה להסביר לכם את יסודות הפילוסופיה של המשורר הלאומי. אבל זה MUST, שבלעדינו לא יובן כל השאר. ובכן להתנתקות, שהיא ההיפך מהתחב-

רות, היא הפעולה שעושה המשורר כדי לנתק מגע עם המציאות — המשתקפת בדמות אשתו החוקית במיטה — כדי שיוכל לצאת למרחב ולהתערב בגורמים אחרים. זה כמו טיל שכדי להמריא במסלול סביב הארץ, חייב קודם לנתק את עצמו מכוח המשימה של האדמה. האדמה, במקרה זה כפי שאתם מבינים, הייתי אני. ובכן, אבידן חיה מבצע את ההיתנתקות בזה שהיה פשוט מוריד את מצבר-רוחי לאפס מעלות ועוזב את הקן המשפחתי התמים שלנו, אבל לא לפני שהוא אומר לי שהוא לא כל כך מת על זה שאני מסתובבת בגפי ברחובות, או יושבת ב- כסית.

לפני שאני מגיעה לצימוק שבעונה (בחיי, אבידן, שאין לי כוונות כשאני משתמשת דווקא בביטוי זה) אני צריכה לספר קצת על הרקע, על מה שהלך מסביב. כל מה שהלך מסביב היה גדול, מנופח, ואורגינאלי. למשל, כך היה דויד מסביר לי את עצמו: "לילי מתוקה שלי, לא שאני לא אוהב אותך, אלא שהפרטיות שלי היא דבר חשוב. את צריכה להבין שאת רק חלק קטן, קטנטן, קטנטנטן, מהמערך הגדול שבי ובוודאי שאינך הגורם החשוב במערך זה. ודאי גם שאינך האשה היחידה בחיי. אני אדם מלא וגדוש ואני זקוק לנשים רבות ככל שאמצא. אין לי ידידות או חברות. יש לי רק אירועים קצרים, הדרושים לי לשם מילוי מחדש

של המצברים שלי, על מנת שאוכל ליצור ולשמור על עלומי." או, כן, העלומים. זה היה אחד הדברים המצחיקים שבאבידן, המשורר שהחליט להכריע את הויקנה. יום יום הייתי עדה לפולחן שלם, שהיה מתחיל במיסדר של ביקורת הגוף מכף רגל ועד ראש. ליד המראה היה אבידן בוחן היטב את כל הנקבוביות שבעור פניו ואילו באצבעותיו היה מתוסף בעדינות רבה על שרירי חזהו המפורסם ועל ביטגו, המפורסמת קצת פחות, כשכולו חדור פחד ואימה שמא יגלה שם כמה קפלי שומן או ניצן של כרס. מיד אחרי המיסדר היה מגיע תור ההרצאה על חשיבותה של הרצינות שבש- מירת דיאטה, ועד כמה המזון הוא דבר שלילי ומוזיק לאדם, ושניתן בהחלט להתר- קיים על גלולות של ויטמינים. לשם קומי פרומיס. היה המשורר מוכן, באופן תי- אורטי, להסכים שמזון בכמויות מיוערתיות אכן דרוש לאדם.

תיאוריה לחדר ומציאות לחדר. ברגע שהמשורר היה רואה צלחת ערוכה, גדושה במזון מעורר חיד, הוא היה מסתער עליה כאילו היתה נקבה, ומחסלה במיצמוץ שפתיים עד שלא נודע כי באה אל קירבו. נכון שמיד אחרי האוכל היה שוקע בדיכאון המחץ על כי הרס חודש של דיאטה ונוקט במיוחד באמצעים משלשלים. מכל זה אתם יכולים להוציא את המסקנה (המשך בעמוד 34)

שלב ג' הכלה מרגישה את עצמה ככלואה בתוך סורגים. חיי הנשואין הופכים עליה למעמסה וחי האהבה המרתקים, אין בהם עוד כדי לצפות אותה על הסבל המוליד בה את הרצון המתמיד להימלט מן הסורגים האלה.

שלב ג' המשורר יצא למסע ההיתנתקות שלו ו- השאיר את כלתו כניצן בטרם פריחה, בודדה עם מערומיה ועם תשוקותיה.